

gere og lettere udførlig end Indkomstskatten. Jeg bestyrkes i denne Formening ved at see de enkelte Bestemmelser i Loven. Jeg vil saaledes henvise til § 10. Der er givet Normer for Skattepligten, som vise, hvor vanskeligt det er at stille Normer for en saadan Indkomstskat. Jeg vil henvise til § 15, som indrømmer væsentlige Bømpelser i Indkomstskatten og derved tilbeels hæver den egentlige Indkomstskatts Begreb, og kommer ind paa Formue- og Leiligheds skatten. Jeg skal endelig udhæve, at jeg troer, at det vil ved Gjennemførelsen af Loven vise sig, at Skatten, naagtet det skal være en Indkomstskat, dog bliver for en stor Deel af Skattebyerne en Formue- og Leiligheds skat. Jeg sigter herved til alle Næringsdrivende, navnlig til de Handlende; jeg troer ikke, at det vil være gennemførligt at sætte en Indkomstskat for Alle og Enhver, navnlig ikke for de Handlende, hvis Indtægter variere saa ganske overordentligt, saa at de ene Nar kunne være meget store og et andet maaskee slet Intet. Det er imidlertid, som jeg tillod mig at sige, et saa væsentligt Punkt i Loven, at jeg ikke vil vove at røre ved det ved Endringsforslag, stillede saaledes, at det skulde forandres, men jeg har kun berørt det, fordi jeg har tænkt mig Muligheden af, at man ved en Forandring i § 15 kunde komme til Noget, der havde et Slags Righed med Formue- og Leiligheds skatten, som jeg anseer for ønskelig, det vil sige, ved at overlade til Rigningscommissionens Skjøn at foretage saadanne Bømpelser efter det Kjenndskab, som man maa forudsætte, at den ene Borger i en Commune har til den anden, selv der, hvor Selvangivelse ikke finder Sted. Jeg tør bede det ærede Things Medlemmer at tage dette Punkt under Overveielse. Som jeg tillod mig at yttre, vil jeg altsaa ikke i og for sig turde røre ved disse 3 Hovedgrundsetninger; derimod kan jeg ikke betragte § 7 saaledes. Den sidste ærede Taler har allerede gjort opmærksom paa, hvorledes den ikke har sin rette Plads i dette Lovforslag; den fandtes ikke i det oprindelige Udkast, men er kommen ind i det andet Thing; den er kommen ind paa Grund af specielle Kjøbenhavnske Forhold. Jeg kan meget vel forstaae, at det for Kjøbenhavn maa være af Bigtighed at kunne indbringe Udbyes-

boende, der her have en betydelig Næring; men jeg vilde have ønsket, at man havde gjort Forsøg paa at indskrænke denne Udvidelse til de nærmeste Communer, hvor dette Forhold vil komme i Betragtning. § 7 indfører Regler for Kjøbenhavn ligeoverfor de andre Dele af Landet uden at indføre de samme Regler i Forholdet mellem de andre Dele af Landet, og derved ville de ogsaa vanskeligt lade sig rigtigt gennemføre. Naar man tager § 7 for sig og seer det første og andet Afsnit, saa vil man finde, at der staaer i første Afsnit, at den saaledes bestattede halve Indtægt kan ikke bestattes i en anden Commune, men vel at mærke i en Commune, hvor Formue- og Leiligheds skat er gjældende; man kommer saaledes maaskee til Størrelser, som ere incommensurable. Det samme gjælder hele det andet Afsnit; der vil det ligeledes vise sig, at ved at skulle veie det ene Sted efter det andet, kommer man til at veie to forskjellige Størrelser; men det forekommer mig, at det især vil være forkeert, naar en Mand, der boer i Kjøbenhavn og har en Eiendom i Provindserne eller omvendt, kommer ind under denne Lov. Det kunde blive et ganske forunderligt Forhold mellem Deboerne paa et og samme Sted. Jeg vilde derfor, dersom det kunde lade sig gjøre, at denne Paragraph maatte gaae ud, ønske, at det kunde forbeholdes en senere Lovgivning at ordne dette Forhold specielt ved en særlig Lov.

Ved den Scala, der er opstillet i § 12, forekommer det mig, at man kunde være gaaet en langt simplere Vej, som ogsaa har været foreslaaet i det andet Thing, og hvorfor jeg troer der ikke var en saa ganske liden Stemning, den nemlig, at fradrage den Indtægt, der ikke skal tages til Indkomstskat, nemlig 300 Rd., i enhver som helst Indtægt. Følgen heraf vilde altsaa blive, først at en Indtægt paa 300 Rd. vilde blive fri, og dernæst, at man fra enhver større Indtægt traf 300 Rd. og saa tog, hvad der kom ud, som Gjenstand for Skattepaalig ning. Man vilde opnaae derved, at man kom ind paa et ganske simpelt System, som jeg troer ogsaa er principrigtigt. Det kan være principrigtigt at sige: Vi vilde ikke bestatte en Indkomst, der er saa lille, at den kun